

Rovatvezető: Dr. Nádás Zoltán

Az újpogányok mindenben hasonlítanak a régiekhez. Azoknak is ilyen programjuk volt: venari — lavari, ludere — ridere, hoc est — vivere. Vadászni — fürdeni, játszani — nevetni, ez az — élet. — Sport, fürdés, játék és élvezet: ez a mai pogányok életelve. Hogy mi van a háttérben, ahhoz olvassuk el Szent Pál apostol levelének első fejezetét, amelyet a római hívekhez írt.

A triesti püspök vezetése alatt egyesület indult meg mindazok segítésére — szellemileg, erkölcsileg és anyagilag, — akik a tenger veszedelmei következtében válságos helyzetbe kerültek. Pártfogásukba vették az elesett és fogságbajutott tengerészek hozzátartozóit, valamint a hazaérkezett sebesülteket. Áprilisban még csak 300 lírát fordított az egyesület az arraszorulók részére, májusban már 400-at, a júniusi gyűjtés eredménye már 2930 lírára emelkedett.

A híres bajor búcsújáróhelyre, Altöttingbe legutóbb több mint 10.000 ember jött össze és járult szentáldozáshoz. Gyönyörű ez a szám, ha figyelembe vesszük a fennforgó nehézségeket és az életbeléptetett utazási korlátozásokat.

Bécsújhelyen az egyik kórházban történt, hogy a lelkész végiglátogatva a beteggyakokat, az egyik beteg részéről durva elutasításban részesült: eredj innen a pokolba, hagyj engem békén. A lelkész nyugodtan, de lelket megrázóan viszonzta: uram, ha mindenáron kívánja, én nyugodtan hagyom magát, hogy az ördögök elvigyék a pokolba. Alig ment tovább néhány ágygal, amikor szinte állatias ordítás közepette a beteg hirtelen meghalt. Másnap a kedves nővér jelezte, hogy abból a kórteremből 40 újabb beteg szeretne gyónni.

Érdekes, hogy a művészeknek bizonyos gyengéik vannak a pihenést és az ihlet pillanatait illetően. Az egyik utazni kíván, a másik bort iszik, a harmadik, mint Schiller, rothadt almát szagolgat, a negyedik, mint egy most is élő nagy költőnk, szivarral pöfékel, — Haydn-nak azonban semmi egyéb nem kellett a pihenéshez és a legszebb ihlethez, mint hogy rövidebb-hosszabb időre a házi kápolnájába vonuljon vissza imádkozni.

A legújabb missziós jelentés szerint a Propaganda Fidei kormányzása alá tartozó területeken 35.678 külföldi nővér mellett 17.347 bennszülött nővér működik. A misszióban működő nővéreknek tehát mintegy harmadrésze már bennszülött származású.

Annak idején a lapok ismertették Melis Raffael, a római Szent Ilona templom plébánosának hősiességét, aki szentkenettel és oltáriszentséggel rohant az ellenséges gépek által megtámadott vonat áldozataihoz. Tudjuk, hogy a következő

támadásnak ő maga is halálos áldozata lett. Az Osservatore Romano megírja róla, hogy rendszeres szokása volt a sziréna felbúgása után kimenni az utcákra és plébániája területén a haldoklókat szentséggel ellátni. Mindig későn tért haza, utolsó útjáról azonban hiába várták. Csak másnap reggelre derült ki hősi halála. Szardíniában született Genoni-ban 1886 május 30-án. 1899-ben lépett a Boldogságos Szűz oblátusai közé, ahol 1910-ben szenteiték pappá. Először Pisában teljesített szolgálatot, majd 1937-ben Rómába küldték előljárói, ahol a Via Casilinán lévő Szent Ilona templom plébánosa volt.

Kis olvasóink közül többen fordultak hozzánk azzal a kéréssel, hogy számukra is adjon valami olvasnivalót «A fehér barát». Kérésüknek íme, örömmel teszünk eleget, s ezennel megnyitjuk az új rovatot, melynek vezetését Viola Néni volt szíves elvállalni. Csak arra kér Titeket, Kedves Leányok és Fiúk, segítetek neki úgy szerkeszteni ezt a rovatot, hogy minél több haszonnal olvassátok. Küldjétek be neki rövid kis meséket, versikéket, rejtvényeket, címe: Dr. Horváthné Péchy Viola, udv. tanácsos özv., Bpest, Horthy Miklós-út 9., fsz. 6.

Igaz történet

Egy nagyon-nagyon régi legendás könyvben olvastam, Kedves Gyerekek, ezt az igen érdekes és igaz történetet. Ide figyeljétek.

Volt réges-régen Diósgyőrben egy igen gonosz porkoláb, valami Imre nevezetű, a vámosi vajda fia. Ez az igen gonosz ember az egész vidék réme volt s bizony nem hagyta békén a közeli kolostorban szépen imádkozó és dolgozó pálos szerzeteseket sem. Nem egyszer megtörtént, hogy a kis földjeiken kapálgató testvéreket megtámadta és véresre verette embereivel és elhajtotta a kolostor kevéske jószágát, szűkössé éllelmüket: «tsirke-madarat» és egyéb barmfit.

Sokat szenvedtek hát a diósgyőri gonosz porkolábtól a fehér barátok is. Nem is szűntek meg imádkozni érte buzgón az Úristenhez, könyörülne meg rajta s térítené végre magához bűnös lelkét. Nagy bizalommal kérték sok csodával tündöklő védőszentjüket, Remete Szent Pált is, esedezne velük, támogatná könyörgésüket és segítené meg őket hatalmas közbenjárásával az édes Jézusnál.